І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

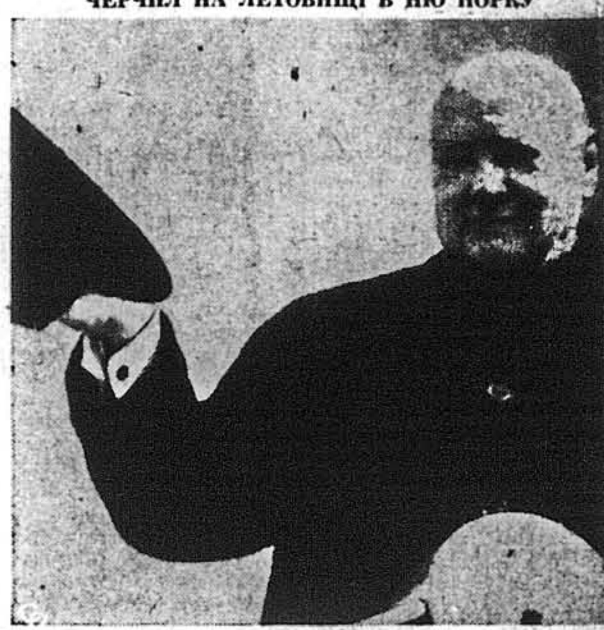
Адреса Редакції і Адміністрації
'Svoboda', 81-83 Grand St.,
Jersey City, N. J.
Тел.: HEnderson 4-0237
УНС: HEnderson 5-8740
Тел. з Ню Йорку:
BArcly 7-4125

РІК LXVI. Ч. 86. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 6-го ТРАВНЯ 1959 6 ЦЕНТІВ — 6 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, MAY 6, 1959 No. 86. РІК LXVI.

СЕР ВИНСТОН ЧЕРЧИЛ ПРИБУВ У ВІДВІДИНИ ДО ВАШИНГТОНУ

Вашингтон. — В понеділок дня 4 квітня ц. р. сер Винстон Черчилл, 84-літній колишній прем'єр Великої Британії прибув до Вашингтону у триденні відвідини до президента Айзенгавера. Його візита, перша після п'яти років, є неофіційною і тому теж під час його приїзду на летовище у Вашингтоні не було ніяких гарматніх салютів, військової оркестри та інших урочистостей зв'язаних звичайно із приїздом офіційних осіб. До Вашингтону прибув Черчил спеціяльним літаком президента Айзенгавера „Коломбіна ІІІ" з Міжнародного Летовища в Ню Йорку, куди він приїхав з Великої Британії звичайним пасажирським літаком. На летовищі у Вашингтоні вітав Черчила през. Айзенгавер. Черчил вітав през. Айзенгавера і всіх зібраних на летовищі улюбленим з часу закінчення світової війни знаком „Вікторія"— пальцями руки укладеними у вигляд букви „V". Відповідаючи на привітання през. Айзенгавера, Черчил ствердив найперше свою радість із прибуття в країну, де родилася його мати, і в дальшому, натякаючи на останню критичну до ЗДА і до през. Айзенгавера заяву британського маршала Монтгомері заявив, що він любить завжди приїжджати до Америки і не звик висловлювати всього, що є на умі, як це чинять сьогодні деякі особистості, подорожуючи по світі. През. Айзенгавер вітав Черчила не тільки як свого особистого приятеля і друга з часу війни, але і як людину, що є наполовину американцем. Під час своїх відвідин у през. Айзенгавера Черчил мешкатиме три перші дні в Білому Домі і потому переїде до британської амбасади. У вівторок і в середу цього тижня він візьме участь у прийняттях, влаштованих на його честь през. Айзенгавером у Білому Домі і в четвер братиме участь у прийнятті, що його влаштує британська амбасада. В п'ятницю від'їде Черчил до Ню Йорку, де буде гостем свого давнього приятеля 88-літнього Бернарда Барука. Не зважаючи на приватний характер відвідин Черчила, в політичних колах думають, що през. Айзенгавер обговорюватиме з ним деякі проблеми актуальної світової політики.

ЧЕРЧИЛ НА ЛЕТОВИЩІ В НЮ ЙОРКУ

Сера Винстона Черчила після його приїзду на Міжнародне Летовище в Ню Йорку вітали Бернард Барук і заступник посадника міста Ню Йорку Джеймс Дж. О'Брасн.

Совєти відкидають „гуртовий" плян Заходу в справі Німеччини й безпеки Европи

Москва. — Центральний совєтський пресовий орган „Ізвєстія" з минулої неділі відкинув в окремій великій статті прийнятий на Паризькій конференції західних міністрів закордонних справ так званий гуртовий плян, який в'яже проблему з'єдинення Німеччини, нового статуту для Берліну та безпеку Европи в одну цілість. За словами „Ізвєстій", кожна зокрема ця проблема — дуже складна, а що й казати, коли вони пов'язані. Тоді, мовляв, нема можливости їх узагалі розв'язати. Зокрема „Ізвєстія" заперечують пов'язування проблеми західнього Берліну з проблемою безпеки Европи та причетних туди питань міжнародного роззброєння, контролі збройних сил й обмеження родів зброї в деяких зонах Европи. „Ізвєстія" не подають ніяких даних, в якому пункті Совєти готові поступитись і піти на компроміс, а повторяють давні вимоги щодо „закінчення військової окупації" в західньому Берліні та підписання мирового договору з „двома Німеччинами". „Ізвєстія" знову кладуть натиск на вагу найближчої конференції „на вершинах". За західніми коментарями, західні міністри, мабуть, погодяться в Женеві на розглядання окремо різних справ, охоплених „гуртовим" пляном, якщо Совєти викажуть узагалі бажання ділової дискусії з тенденцією компромісу. Інші західні голоси бачать у негайній негативній реакції Совєтів на рішення Паризької конференції — поганий знак для Женевської конференції.

ЛЛОЙД ПЕРЕДБАЧАЄ „ЗВОРОТ" У ХОЛОДНІЙ ВІЙНІ

Лондон. — Англійський міністер закордонних справ Селвин Ллойд заявив в радіо-телевізійній передачі в минулий понеділок 4-го травня ц. р., що „навіть маленький поступ" в найближчих переговорах з Совєтським Союзом започаткує „зворот" в холодній війні в напрямку її закінчення Водночас Ллойд знову заперечив, наче б англійська політика була політикою угодівства. Угодівство, мовляв, означає зречення внаслідку слабости або страху, а Англія — запевнив він — не є ані слаба, ані не лякається погроз. Англійська політика, сказав він, є „тверда щодо сутніх справ, але готова бути пливкою в подрибицях та терпеливою в переговорах". Майже одночасно з виступом Ллойда в радіотелевізійній передачі, державний секретар для зв'язків у Коммонвелті, лорд Гом, заявив в палаті лордів, що „відкривається успішне поле для справжньої коєкзистенції". Він виявив більший „співіснувальний" оптимізм, ніж міністер Ллойд, бо твердив, що існують познаки, що Совєт. Союз „готов змінити своє становище щодо Берліну та переговорити проблему майбутньости Німеччини й безпеки Европи на конференції з Заходом". В Англії взагалі — твердить преса — існує хвиля оптимізму щодо розвитку західньо-східних відносин з одночасним ремствуванням на союзників Англії — Америку, Францію і Західню Німеччину, — що вони, ніби, не розуміють англійської політики та перешкоджують їй своєю „непоступливістю". Лідер соціялістично - опозиційної Партії праці Гю Гейтскелл потвердив вірність англійського світу проці Атлянтійському пактові, але водночас настоював, що треба зробити „позитивні пропозиції щодо миру" і „погодитись на деякі зміни в існуючому стнані" — себто поступитися большевикам „в ім'я миру". Англійський маршал Монтгомері, який під кінець минулого тижня вернувся з Москви де він мав дві розмови з Хрущовим, переслав прем'єрові Мекмілленові „спеціяльне звернення Хрущова". За газетними твердженнями, це „звернення" було звичайним "сердечним привітом" від Хрущова для Мекміллена. Якщо в листі Хрущова були б будь-які конкретні політичні пропозиції чи суґестії, то — за твердженням преси — Монтгомері був би переслав його через міністерство закордонних справ Мекмілленові.

Найвищий Суд дозволяє на перевірку домів урядовцями здоров'я

Вашингтон. — Найвищий Суд ЗДА 4-го травня вирішував після довших дебат важливу справу перевірки домів урядовцями здоров'я без попереднього судового наказу і вирішив більшістю 5-ох до 4-ох голосів, що інспектори здоров'я можуть входити до приватних домів для перевірки санітарного стану тих будинків без окремого судового дозволу про ревізію. „За" були такі судді Найвищого Суду — Фелікс Франкфуртер, Том С. Кларк, Джан Маршалл Гарлан, Чарлз Івенс Віттакер і Поттер Стуарт; „проти" заявилися судді: Вільям О. Даглес, головний суддя Ірл Воррен, Гюго Л. Блек і Вільям Дж. Бреннен. Суддя Франкфуртер написав в опінії більшости, що інспектори здоров'я мають права входити до приватних мешкань без окремого судового дозволу, бо вони дбають про здоров'я цілої громади. Суддя Даглес боронив свого становища тим, що покликувався на конституцію, яка хоронить прав приватних мешкань і уважає їх за найбільшу дорогоцінність громадянина. Цю справу вирішував Найвищий Суд у зв'язку з тим, що інспектор здоров'я оглядав у Бостоні доми у зв'язку з появою щурів, а проти цього виступив Арон Д. Френк, який не хотів пустити інспектора до пивниці, де були щурі, які розносили заразки. Ця справа опинилася в Найвищому Суді ЗДА, який вирішив, що інспектори мають право переводити перевірку домів без окремого судового наказу.

Ґертер звітував Президентові та нараджувався з Доллесом про висліди Паризької конференції

Вашингтон. — Державний секретар Крістіян Гертер вернувся в минулу суботу з Паризької конференції міністрів закордонних справ ЗДА, Англії, Франції і Західньої Німеччини в Парижі і негайно відлетів з Вашингтону гелікоптером на фарму през. Айзенгавера біля Гаррисбурґу, Па., де широко звітував йому про висліди згаданої конференції. Державному секретареві товаришив тільки пресовий секретар Президента Джеймс Гаґерти. Наступного дня, в неділю, Гартер у товаристві свого заступника Даґласа Діллона і голови европейського Відділу в державному департаменті Лівінґстона Мерчанта відвідав недужого кол. державного секретаря Джана Ф. Доллеса у шпиталі і перевів із ним півгодинну нараду. Американські часописи коментують з цього приводу висліди Паризької конференції, підкреслюючи одностайність західніх союзників щодо принципів з'єдинення Німеччини й оборони своїх прав у західньому Берліні, поруч із готовістю переговорювати кожну справу з „гуртового" пляну Заходу з Совєтами, якщо Совєти виявлять на Женев. конф. 11. ц. м. бажання дійти до компромісу. Держ. секретар Гертер виїздить в п'ятницю до Женеви. Передтим він виголосить до американського народу промову через радіо-телевізійну сіть.

ЗДА знову домагаються від Москви відомостей про пропавших летунів

Москва. — Американський амбасадор Левеллин Томпсон зголосився в Нікіти Хрущова в минулий понеділок 4-го ц. м. і настоював, щоб совєтські власті розкрили тайну, що сталося з 11 американськими летунами з транспортного літака С-130, що його збито над совєтською територією 20 вересня мин. року, коли він летів понад Туреччиною на Схід. У тому літаку знаходилась 17-членна залога. Совєти повернули тіла 6ох вбитих летунів, а про долю решти 11-ох вперто відмовляються подати будь-яку відомість. Державний департамент оприлюднив переловлену розмову між совєтськими летунами, які перехопили ту американську неозброєну машину та свідомо й пляново зістрелили її. Совєти постійно заперечують, наче б вони збили той літак, а твердять, що він сам потерпів катастрофу, але відмовились допустити комісію для перевірення причини катастрофи.

Пані Люс зрезиґнувала зі становища амбасадорки

Вашингтон. — 1-го травня пані Клер Бут Люс відвідала президента Айзенгавера в Білому Домі і під час одногодинної конференції передала йому листа з резиґнацією зі становища амбасадорки до Бразилії. Вона заявила, що критика її особи демократичним сенатором Вейном Морсом „затруїла" атмосферу доброї волі, так потрібну до виконування такої функції, як амбасадор. Президент з жалем прийняв цю резиґнацію, коли не вдалося йому її переконати в тому, щоб вона відкликала свою резиґнацію. Сенатор Морс заявив, що добре сталося, що пані Люс зрезиґнувала. Сенатор-республіканець Гомер Кейпгардт сказав, що Сенат повинен висловити догану сен. Морсові. Пані Люс твердить, що не знайшла чесности в критиці сен. Морса і тому рішилася на резиґнацію.

Труман проти обмеження кандидатури президента до двох каденцій

Вашингтон. — Експрезидент Гаррі С. Труман зізнавав в Сенатській Правничій Комісії і заявився проти теперішнього закону, згідно з яким президент ЗДА може займати це становище тільки дві каденції і не може третій раз кандидувати. Труман сказав, що закон ухвалили ті члени, які ненавиділи Ф. Д. Рузвелта, і тому треба скасувати цей закон, бо він є шкідливий для країни. Провідник республіканської меншости в Сенаті сенатор Еверетт Діркссн заявив на пресовій конференції, що і він є проти цього закону і що цього тижня на конференції з Президентом порушить справу законопроєкту про скасування тієї поправки до конституції про можливість тільки двох каденцій президента ЗДА. Той закон про заборону третій раз кандидувати ухвалив був 80-ий Конґрес із республіканською більшістю, але він не відносився до особи тодішнього президента Гаррі С. Трумана, який хвалився в підкомісії, що він єдиний може третій раз кандидувати на президента, але він зараз додав, що він особисто не є зацікавлений у скасуванні цього закону. Труман відмовився взяти участь в прийнятті, яке 6-го травня президент Айзенгавер влаштовує в пошану сер Винстона Черчилла. Він заявив, що не може бути присутній на тому прийнятті тому, що вже має визначену давніше працю на той день.

Совєтський Союз не має переваги у продукції ракет — твердить МекЕлрой

Вашингтон. — Секретар оборони Ніл МекЕлрой зізнавав в Сенатській бюджетовій підкомісії оборони і твердив, що ані ЗДА ані СССР не матимуть готових до дії керованих далекосяжних ракет перед кінцем цього року. Він сказав, що СССР не веде перед в продукції далекосяжних керованих ракет, як дехто думав на основі того, що СССР міг би зробити в цій ділянці. Але, на думку секретаря оборони, комуністи стаpатимуться поширити свою продукцію до найдальших можливостей, щоб випередити ЗДА в продукції керованих ракет. На думку МекЕлроя керовані пілотами бомбардувальники ще кілька років будуть головним засобом до завезення важкої зброї на призначене місце. Секретар оборони відкинув суґестію розбудовувати американську оборону у зв'язку з берлінською кризою.

● Секретар летунства Г. Джеймс Даґлес повідомив, що 30-го квітня продовжено алярмову лінію „Дістант Ірлі Ворнінґ" на Алеутські острови, і тепер вона тягнеться північним узбережжям Континенту від Алеут аж до острова Беффін на східньому узбережжі Канади, а пізніше буде продовжена аж до Гренляндії. Ця лінія зможе повідомити команду летунської оборони на дві години скорше про зближення ворожих бомбовиків.

Хрущов оглядав американський павільйон, що його будують на виставку в Москві

Москва. — Совєтський прем'єр Нікіта Хрущов несподівано рішив придивитись американському павільйонові, що його викінчують на виставу, яку 25 липня ц. р. відкриє в Москві віце-президент Ніксон. Службовики й робітники у тому павільйоні дістали вістку про „візиту" Хрущова ледви за годину раніше і в останній хвилині встигли повідомити про це амбасадора ЗДА Левеллина Томпсона, який з'явився на місці. Американський павільйон, збудований з алюмінію, матиме у промірі 200 стіп, буде високий на 78 стіп та займатиме площу 30,000 кв. стіп. Хрущов перевів 45 хвилин на огляданні павільйону та був очевидячки під сильним враженням одинаково щодо різних подробиць будови, як цілости павільйону. Ціллю цієї виставп є поінформувати підсовєтських громадян про американський спосіб життя. Совєтська преса заздалегідь почала осмішувати ту виставу й твердити, що напр. одноодинний дім, що його виставлять на тій виставі разом з цілим внутрішнім уладженням, це експонат, що його в дійсності американські робітники не в силі придбати. — Хрущов цікавився не тільки різними технічними сторінками будови, але й одягами американських робітників.

Знайшли загублену валізку з військовими тайнами

Сан Бернардіно, Каліфорнія. — Аґенти армійської розвідки шукають за двома „малими старшими панями", які взяли, мабуть несвідомо, ручну валізку підполковника Волтера Т. Блюма з плянами летунської бази керованих ракет на одному з островів Маршала. Цей офіцер прибув із Гонолюлю на відвідини до свого брата і залишив ці пляни в автобусі. Шофер зізнав, що він передав ручну валізку, подібну до офіцерської, двом „старшим малим паням", які були єдиними пасажирами і висіли на зупинці недалеко фонтани. Представник армії сказав, що ці документи не належали до військової таємниці, але вони не повинні були дістатися в руки „небажаних осіб". На другий день пані Б. Штульнахер прочитала в часописах про цю справу і віддала через помилку взяту течку.

Заарештовано суддю Скопаса за торгівлю немовлятами

Ню Йорк. — Тут заарештовано 4 травня екссуддю Стіфена С. Скопаса, який 2-го травня зрезиґнував був із свого становища, за те, що він продав 30 дітей бездітним родинам в нюйоркській метрополії. Це були грецькі діти і міський суддя Скопас роздавав їх бездітним батькам за окремою винагородою від 1,500 до 2,000 долярів за одну дитину, і тим способом за розміщення 9 дітей дістав $16,-800. Прокуратор Гоґан заявив, що ці діти у віці до 2.5 року, і були хоровиті, але суддя Скопас продавав їх таким батькам, які не мали потрібних умов на те, щоб могли адоптувати чужі діти. Скопас мав фотографії грецьких дітей, і до нього зголошувалися ті подружжя, які бажали мати діти. Прокуратор Гоґан казав, що ті „адопції" були згідні з грецьким законом, але вони були протизаконні з американського становища, і суддя Скопас не мав права брати гроші за ті діти від батьків, які їх „купували", а не адоптували.

Папа перестерігає робітників проти спілки з комуною в боротьбі за соціяльні права

Рим. — Папа Іван XXIII перестеріг робітників цілого світу, щоб вони не шукали поправи своєї долі та соціяльної справедливости у спілці з комунізмом. Робітничі проблеми — заявив Папа — „мусять бути розв'язані у світлі Євангелії, у свободі, з пошаною для людини, з взаємною льояльністю, ввічливістю, добродійністю та терпеливістю". „Будьте відважні, сини мої — закликав Папа — Бог з вами і Він допоможе вам у ваших змаганнях. Знайте, що й Папа також із вами" Папа виголосив свою промову до кількадесятьох тисяч робітників, що вщерть виповнили собор св. Петра в дні 1 травня ц. р., де відправлено Понтифікальне Богослуження присвячене святому Йосипові, Патронові робітників. Коло 30.000 осіб, які не змогли ввійти до собору, стояли на майдані св. Петра й прислухались Богослужбі та словам Папи, надаваним через гучномовці Теперішний Папа продовжує традицію, введену його попередником, Пієм XII, щоб день 1 травня також Католицька Церква відзначувала, як робітниче свято, відмовляючи комуністам і соціялістам монополь репрезентувати тод світ праці.

Інвазійні сили в Панамі піддалися панамському урядові

Панама. — 1-го травня інвазійні сили в Панамі в числі 87 осіб піддалися панамському урядові згідно з повідомленням голови слідчої комісії Організації Американських Держав бразилійця Фернанда Лоба. Ці інвазійні сили перебували в Панамі кілька днів і і складалися майже із самих кубинців. Між ними є дві жінки, один порторіканець і кілька панамських студентів. 5 осіб не піддалися і сховалися перед вояками панамської ґвардії в чагарниках. Полонені перебувають у в'язниці, вони піддалися на ласку і неласку панамського уряду. Згідно з панамським законом їм загрожує кара 20-річної тюрми. Збройні сили Організації Американських Держав будуть і надалі патролювати біля панамського узбережжя тому, що були відомості про вислання з Куби нових підкріплень панамським авантюристам.

Закликають підприємців до активної політики

Вашингтон. — Голова Республіканського і Демократичного Крайових Комітетів спільно закликають бизнесменів до активної політики і заохочувати до цього своїх затруднених помічників. Голова Республіканського комітету сенатор Трастон Б. Мортон заявив на зборах Торговельної Палати ЗДА, що бизнесмени, якщо хочуть мати вплив у громадському і політичному житті, то мусять займатися практичною політикою, і повинні це зробити не як репрезентанти свого одного відтинку, а як американські громадяни. Голова Демократичного комітету Пол М. Ботлер підтримав заяву сенатора Мортона і сказав, що і Демократична партія радо бачить у своїх рядах підприємців. — Вже тепер є багато бизнесменів членів демократичної партії, але їх може бути ще більше, казав Ботлер.

В АМЕРИЦІ

● **Фордова Моторова Компанія** від початку свого існування, тобто від 1903-го року, випродукувала 50 мільйонів авт. Генрі Форд II передбачає, що наступних 50 мільйонів авт його компанія збудує не в 55, а за 20 років.

● **Експрезидент Г. С. Труман** сказав у своїй лекції в Колумбійському університеті, що людина, яку вибирають на президента ЗДА повинна бути „добрим політиком", бо тільки тоді вона зможе бути і „добрим президентом". Труман пригадав, що його політична кар'єра почалася від найнижчого соціяльного щабля. „Я гордий, що я був політиком. Добрий політик розуміє потреби народу і вимоги уряду".

● **30-го квітня президент Айзенгавер** найменував Даґлеса Діллона на підсекретаря в державному департаменті. Теперішній державний секретар Крістіян А. Гертер займав те становище перед номінацією на теперішнє становище.

УКРАЇНСЬКА ХРОНІКА

● **Протопресвітера, Г. Метюка** пострижено в ченці і піднесено до сану архимандрита під час недавніх святкувань з нагоди 40-річчя Української Греко-Православної Церкви в Канаді. Новий архимандрит прийняв монаше ім'я Андрій. Літом цього року о. Метюк буде висвячений на третього українського православного єпископа в Канаді з осідком в Едмонтоні.

● **Вибрані твори д-ра Дмитра Донцова** підготовляє до друку мюнхенське українське видавництво „Шлях Перемоги". Найближчим часом має вийти новим виданням у цьому видавництві книжка Донцова „Націоналізм".

● **Іван Багряний, голова УНРади,** під час свого перебування в Оттаві в дні 15-го квітня ц. р. відвідав прем'єра канадійського уряду Джана Діфенбейкера і відбув ним майже одногодинну розмову. Цього ж самого дня Багряний зустрівся з міністром праці М. Старом та з українськими послами і сенаторами В. Валом. І. Гнатишином, І. Мандзюком й д-ром І Кучерепою.

● **Перший Крайовий З'їзд українських студентів в Австралії** відбувся дня 28-го березня ц. р. в Мельборні в залі тамошнього Українського Народного Дому.

● **Посадник Вінніпеґу Степан Дзюба** виїхав дня 24-го квітня ц. р. разом із своєю дружиною у двомісячну подорож до Европи. Під час свого перебування в Німеччині посадник Дзюба відвідає найперше Торговельну Виставку в Ганновері, до участи у відкритті якої запросив його мин. року німецький керівник цієї виставки. Під час своєї подорожі по Европі посадник Дзюба відвідає посадників столиць і деяких більших міст Німеччини, Франції, Англії, Італії та ін.

У СВІТІ

● **Лондонська преса** з гострим осудом висловлюється про останні виступи маршала Монтґомері, колишнього шефа штабу збройних сил Англії і заступника голов. команданта НАТО, який робив протиамериканські завваги в телевізійному інтерв'ю і полетів до Москви на розмову з Хрущовим. „Дейлі Мейл", „Нюз Кронікл", „Дейлі Скеч" і інші газети таврують нетакт 71-річного маршала та його шкідливе втручання в політику.

● **Голова Євангелицької Церкви в Німеччині,** єпископ Отто Дібеліюс прирівняв комуно-німецького прем'єра Отто Гротеволя до Гітлера. В своєму листі до Гротеволя Дібеліюс пригадав слова Гітлера: „Бог є там, що є корисне для німецького народу" А Гротеволь заявив у тому самому стилі: „Моральне тільки те, що служить соціялізмові".

● **Президент Шарль де Ґоль** запротестував проти обрання членом Французької Академії Поля Морана, поета і критика, який під час німецької окупації був амбасадором уряду Віші в кількох країнах. Сам Поль Моран заявив, що де Ґоль переказав йому через посередників, щоб він „тимчасово" відкликав свою кандидатуру, поки вона не перестане викликувати гострих міжпартійних суперечок. Президент Франції має формальне право забирати голос у справах Академії, бо між його офіційними титулами є титул „опікуна Академії", встановлений кардиналом Рішельє, засновником Академії в 1635 році.

● **В Японії** урочисто святковано 58-мі роковини цісаря Гірогіто. На площі перед імператорським палацом зібралося 130,000 осіб, що вітали монарха. Всупереч соціялістично - комуністичній аґітації, а може саме в реакції на неї, впродовж останього року надзвичайно зріс престиж імператорського двору в японському народі. З нагоди згаданих роковин, в королівському палаці влаштовано обід для 200 найвищих державних достойників і для дипломатичного корпусу.

● **Уряд Цейльону** зголосив до парляменту законопроєкт, що касує попередню заборону католицьким медичним сестрам працювати в публічних шпиталях. Цю заборону видано під натиском фанатичних буддистських організацій. Виявилось, що шпиталям загрожуватиме катастрофа, якщо 200 кваліфікованих піклувальниць залишать у них працю. Урядовий законопроєкт продовжує на 5 років дозвіл католицьким медичним сестрам працювати в шпиталях і дозволяє приймати нових.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.
Вступайте в члени Українського Народного Союзу!
Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.
За оголошення редакція не відповідає і не зобов'язується повертати незамовлені матеріяли.
За кожну зміну адреси платиться 10 центів.
Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

УПЕРТІ НЕВТРАЛІСТИ

Три події з тієї самої ділянки сталися в останніх днях. У Туреччині, що належить до протикомуністичного Атлянтійського пакту (НАТО) і що має безпосередній величезний історичний досвід з російським імперіялізмом, президент Індонезії Мохаммед Сукарно виголосив на терені парляменту промову, в якій підкреслював свій „невтралізм" і обрушувався з новими атаками проти „західнього колоніялізму". Майже одночасно колишній президент Гаррі Труман у синдикалізованій статті висловив здивування, чому один із сучасних найпозумніших старших державних мужів — індійський прем'єр Джавагарлал Неру вперто тримається свого невтралізму і не хоче приступити до спільного з усім вільним світом фронту проти найбільшого ворога всіх вільних людей — міжнародного комунізму. Труман звернувся з закликом до Неру, щоб той перевірив своє становище бодай тепер, коли Індія дістала показну лекцію комуністичного імперіялізму в Тибеті, зараз за індійським порогом. І третя подія: наче у відповідь Труманові, в той самий день Неру виголосив в індійському парляменті велику промову, в якій таврував комуно-китайську політику в Тибеті, назвав „фантастичною видумкою" закиди Пейпінгу щодо ролі Індії в тибетському повстанні і покликувався на запевнення Чу Ен-лая з-перед трьох років, що їх він, комуно-китайський прем'єр, тепер брутально зламав. Але водночас Неру знову ж таки не знайшов слова догани на адресу міжнародного комунізму, зокрема комуно-китайського експансіонізму та імперіялізму. Затей він повторив свої давні фрази про бажання Індії жити в приязні з „великим північним сусідом" і висловлював надії на зміну комуністичної політики в Тибеті, начебто мав діло не з варварськими загарбниками, дійсними спадкоємцями політики і тактики Джінгіс-Хана, а з побожними визнавцями гуманної філософії Магатми Ганді.

Упертий невтралізм Індії й Індонезії посилюється двома головними причинами: залишками недовір'я до Заходу, породженого перебуванням під колоніяльним режимом, та соціялістичним світоглядом названих угорі азійських лідерів. З уваги на експлуатаційно-колоніяльну політику Голляндії на островах, що становлять нинішню Індонезію, на ще не неполагоджений індонезійсько-голляндський спір за західню Гвінею та на окупаційний режим японців під час останньої світової війни, можна ще дещо зрозуміти впертість, з якою президент Індонезії Сукарно заявляє, що він проти приєднування до „будь-котрого з двох сучасних мілітарних бльоків". Його захоплення „успіхами" китайських комуністів у створенні збройної сили та індустріялізації краю робить його сліпим на ціну, яку китайський народ платить за ці експерименти комуністичної олігархії. Задивлений у соціялізм з його централізованою державною господаркою, Сукарно є проти демократії західнього зразку і проводить експеримент з „керованою демократією" в Індонезії. Він є проти Франції за її політику в Альжирі, але „не добачає" дійсного характеру політики московських большевиків в уярмлених ними країнах, включно з мадярським повстанням. І він напевно не знайде тепер і для китайських комуністів тих слів догани за ведену ними різню в Тибеті, які так часто виголошує на адресу Голляндії.

Неру — державний діяч ширшого формату, старший, вихований в англійських високих школах, з досвідом, що його набув не тільки в боротьбі проти Англії, але й завдяки Англії. Тому Індія залишилась членом Коммонвелту, а демократія в Індії — це не пустий звук, а дійсність. А все ж Неру також гостро таврував Багдадський пакт і Південно-Азійський оборонний пакт (СЕАТО), які створено задля самооборони проти комуністичної агресії, але не виступив ніколи з рішучим засудом совєтської чи комуно-китайської агресивної політики. І він далі тримається невтралізму, дарма що і Ніксон і Доллес, а тепер і Труман повторюють незаперечну правду, що в світовому змагу між світом волі і світом неволі не може бути невтральних.

Німецькі соціялісти пропагують виступлення з НАТО і проголошення невтральности, в сторону невтралізму схиляються соціялісти в Данії, Норвегії і Англії, членів НАТО. В цих і інших країнах все ще є багато наївних людей, які вірять, що невтральністю і „співіснуванням" з большевиками можна забезпечити себе проти війни і її наслідків краще, ніж перебуванням у НАТО. Тієї самою наївністю відзначались російські (й українські!) ліві ес-деки й ес-ери, які вірили в можливість співпраці з большевиками, ту саму помилку зробили соціялісти в Польщі, Чехо-Словаччині, на Мадярщині, — скрізь, де вони своєю наївною короткозорістю облегшили й допомогли комуністам захопити диктаторську владу. Невтралісти за революції в Росії і Україні були великим нещастям. Вони є ним і в міжнародній скалі. Вони грають нажалігідну ролю в Об'єднаних Націях, забуваючи про своїх попередників, які за свою вперту наївність заплатили найвищу ціну.

ЧИ ЗАКІНЧУЄТЬСЯ „ЕРА АДЕНАУЕРА"?

З-поміж своїх колег — прем'єрів урядів Франції, Англії і З'єднаних Держав Америки — канцлер Німецької Федеральної Республіки найстарший (83 роки) і здається, з усіх них має найміцніше здоров'я. Ще не так давно він казав, що сподівається кандидувати на пост прем'єра в 1961 році, після нових виборів до парляменту, в яких думав виїти переможцем. Тому рішення Аденауера екласти з себе обов'язки голови уряду і кандидувати на президента західньо-німецької держави було для самих німців і для всього світу несподіванкою.

Різні ходять поголоски щодо цього кроку старого канцлера, який може помірятися своїм авторитетом з Бісмарком. Здогадуються, що високий вік і тягарі обов'язків голови уряду могли подиктувати Аденауерові шукати спокійнішого посту в державній машині — президентського посту, бо, мовляв, Аденауер боїться, щоб з ним не повторилася історія Бісмарка „залізного канцлера", як відомо звільнив молодий кайзер Вільгельм II майже з скандалом, бо Бісмарк зі старечою впертістю хотів і далі сам правити державою, не вспів підготувати самостійних політиків коло себе і цінив тільки слухняних виконавців-урядовців. Друга причина рішення Аденауера та, що його партія не має досить популярного кандидата на президентський пост, крім самого Аденауера, щоб перемогти кандидатуру проф. Карля Шміда, кандидата Соціял-Демократичної партії. Здавалося б, це дрібниця: адже ж міг Аденауер, як прем'єр, діяти спільно з теперішнім президентом проф. Гойссом, що належить до Ліберальної партії. Однак ця кооперація Аденауера з Гойссом можлива тому, що в поглядах на закордонну політику і на політику внутрішню Гойсс і Аденауер в основі згідні. Але бути головою уряду при можливому президенті з Соціял-Демократичної партії Аденауерові не хочеться. Бо президентський пост можна виконувати різно: або так як Гойсс, що добродушно грає ролю „батька країни", підписує декрети, влаштовує прийняття та говорить напутливі промови студентам, новобранцям, або можна використати права, що їх дає конституція Федеральної Республіки президентові, так, що уряд не буде мати такої свободи руху, як була дотепер.

Противники Аденауера, на звістку про його намір кандидувати на пост президента, тішилися, мовляв, „ера Аденауера (10 років прем'єрства) закінчується". Але незабаром почулися тривожні голоси, що Аденауер, як президент, буде з не меншою силою впливати на політику німецького уряду. І саме тому противники Аденауера вдарили на сполох: мовляв, Аденауер хоче стати президентом і канцлером в одній особі, що йому ввижається „президіяльна влада" на взірець де Голя у Франції.

Поза цими здогадами є ще інше пояснення для рішення Аденауера. Кажуть, що він у своїй непримиренності супроти комуністичного режиму, настановленого Москвою в Східній Німеччині, почуває себе тепер досить осамітненим. Бо уряди Англії і Америки шукають якогось компромісу з Москвою та її сателітами. Позиція французького уряду, що підпирає непримиренність Аденауера, має за ціль удержати Західню Німеччину, як охорону Франції проти совєтської інвазії. Аденауер знає, що за об'єднання Німеччини вільний світ не захоче битися з Москвою. Тому, — як легко догадуватися, — Аденауер хоче відійти „з честю відійти". Н. С.

М. Д. Бачин

АВСТРАЛІЯ ТА ІНДОНЕЗІЯ

I

Столиця Індонезії, Джакарта, університетське місто величиною Львова, давніша Батавія, лежить в архіпелязі Сундайських островів, на Яві (Джава), що має найгустіше в світі населення. Це — колишня колонія Голляндії. З більших островів до Індонезії належать: Борнео, багате на золото, діяманти, вугілля і нафту; Суматра, що має мало розвиненої нафтової промисел, і Целебес, в непрохідних джунглях якого криється протикомуністичні повстанці; згадати ще улюблений туристами острів Балі, прозваний „раєм на землі". На всіх них височіють вульканічні гори, багаті на корисні копалини. Індонезія вивозить каву, какао, тютюн, бавовну, хемікалії, каучук, копру, боксити, цину, манган і нафту. Вивіз Індонезії до Австралії перевищує річний біланс на 50 мільйонів дол. завдяки нафті, якої на австралійському континенті покищо не відкрито. Тому Австралія цупко держиться віданої їй у заряд Об'єднаними Націями Східньої Нової Гвінеї, в джунглях якої, в околиці Пурі, вже доверцилися до нафти.

Західня Нова Гвінея все ще належить до Голляндії, а що Індонезія вважає себе насліднею голляндських колоній, то вона підносить чимраз гостріші претенсії до Іранії, як називають цю країну.

Територіяльно Австралія у сім разів більша від Індонезії, але населення має у сім разів менше — щойно в 1959 році перейшла десятий мільйон. Австралійський уряд фаворизує іміграцію британців, але кольоровій расі осідати в Австралії заборонено. Тільки недавно австралійським жінкам і дітям австралійських вояків законом признано право ставати громадянами Австралії. Щойно поволі починають австралійці розуміти, що їхня торговельна експансія повинна звернутися до азійських теренів. Тут треба згадати, що американські, канадійські, британські і навіть німецькі (Крупп!) капітали щедро пливуть до Австралії на розбудову вже існуючих підприємств і творення нового важкого промислу, власне з наміром добрих заробітків в Азії. Приїздили торговельні місії з Японії — явно, а потайки — з комуністичного Китаю...

Австралія — союзна держава британського коммонвелту з генерал-губернатором, кабінетом міністрів, сенатом і парляментом, має величезну бюрократію: на 10 мільйонів населення аж 7 державних правлінь. Як звернуть увагу данський журналіст Арне Андерсен, „австралієць родиться з бажанням старшувати над кимсь, має відразу до тяжкої праці, бажає прожити хитро-мудро, дістати „самтінг фор наттінг". Додати до цього можна, що він любить грати в державних льотеріях і кінських та собачих перегонах, що приносять державі мільйонові прибутки. Хоч Австралія сільсько-господарська країна, але 70% її населення живе по великих містах або в їх околицях. Австралія відома, як країна баранів і вовни, але вона багата також на вугілля, залізо, золото, срібло, платину, олово та інші металі й мінерали. Все ж скарби цієї багатої землі здебільша ще спочивають у її надрах.

Індонезія живе самостійним державним життям лише 10 років. Це республіка з президентом, кабінетом міністрів і парляментом. Індонезійці мають яснобуру шкіру, середнього росту, стрункі, талановиті і здатні до культури; жінки славляться красою. Полінезійсько-маляйські мови різноманітні: наприклад, мадя уживається лише для розмови з інтимними приятелями, а тембунг — спеціяльна поетична мова, що свідчить про чутливу душу народу. На початку державного життя в Індонезії зактивізувалися комуністи, які опанували були владу і хоч тепер відсунені, все ж мають більшість в парляменті. Найновіші вістки з Джакарти приносять перестерогу, що комуністи збираються зайняти Західню Гвінею. Вправді, австралійські часописи пишуть, що це лише „страшак" державних кругів, але може бути в тому й дещо правди. Індонезійські національні політики скористалися б з того, бо позбулися б, бодай на деякий час, діяльних і агресивних комуністів, але, з другого боку, вони втратили б на престижі, бо „визволителями" Західньої Гвінеї стали б комуністи. Є можливість, що Гвінея може стати тереном революції та війни.

В такий напружений момент впали перші відвідини індонезійського міністра закордонних справ Субандріо в Австралії. Ще поки він приїхав, відбулися переговори в Канберрі з представниками Голляндії, на яких рішено розглянути, згідно з договором 1957 р., співпрацю транспорту на суші, на морі та в повітрі і при будові залізниць, при господарським та культурним розвою країни. Знавець орієнту, Ворнер, що саме подорожує по Далекому Сході, зазначив, що це — важливий історичний момент для Австралії, коли презентант найближчої держави приїздить поладнати сусідські непорозуміння. Д-р Субандріо, вихованець соціял-демократичної партії має лікарський диплом, був членом підпільного руху проти японців, які в другій світовій війні зайняли голляндські колонії, і в 1947 р. був висланий революційним урядом до Лондону, де провадив інформаційно-пресове бюро. Коли в 1949 р. Індонезія стала самостійною державою, його призначено амбасадором до Англії, а потім послом до Москви. Два роки тому він повернув до Джакарти, де спершу був секретарем міністерства закордонних справ, а опісля вже рік керує цим міністерством.

Поважні труднощі має уряд Індонезії у зв'язку з націоналізованими голляндськими маєтками, плянтаціями, підприємствами та інвестиціями. Тепер взято під контролю китайські банки. Вороги Субандріо називають його опортуністом, і тому Ворнер перестерігає австралійців, що не сподівалися якогось ширшого компромісу: „Про що Субандріо не говорив би, про голляндську Гвінею чи про індонезійський невтралізм він робить враження, що вірить у те, що каже".

Під час своїх п'ятиденних відвідин Субандріо раз-у-раз підкреслював, що Індонезія оцінює і береже приязне відношення ЗДА — країни, яку він знає, бо в 1957 році був представником своєї держави в ОН.

КОНСТРУКТИВНА ПРАЦЯ

Проблеми української хемічної номенклятури

Цікаві й варті спеціяльної уваги пропозиції з галузі української хемічної номенклятури висуває інженер хемії Анатоль Вовк в Бюлетені (ч. 1) Термінологічної комісії Наукового Т-ва ім. Т. Шевченка.

Своєю статтею інж. А. Вовк, як сам він стверджує, не думає робити ревізії існуючого правопису, довкола якого останнім часом знов почала розгорятися непотрібна й безвиглядна, на нашу думку, дискусія, що справи правопису не розв'яже, а тільки ще більше її заплутає. Однак, як цілком слушно вказує інж. А. Вовк, визнавання та вживання академічного правопису, що з останнім виявом (1928-29 рр.) незалежної соборницької думки в цій ділянці нашої мовної культури, не повинні нам перешкоджати помічати його хиби та студіювати проблеми його майбутньої реформи. До речі, такої самої думки в цій справі і Редакційна колегія „Бюлетеня", яка у вступному слові зазначає: „Хоч увесь науковий світ поза залізною заслоною придержується правопису, схваленого Правописною комісією УАН в Харкові в 1928 році, всі ми свідомі, що він потребує поправок, головно в ділянці чужих слів та наукових термінів. Не пора тепер вносити такі зміни в правопис, одначе треба бути приготованим на майбутнє..."

„Малоросизація" української науки, яку проводить нині Хрущов, і „украйнізація" в 20-их роках, яка відбувалася в рямцях совєтської національної політики — два періоди багато де в чому подібні, але одночасно й дуже відмінні. От, наприклад, „боротьба двох культур", української і московської, в теперішньому періоді, як вона відбувалася в 20-их роках, зовсім виключена, але, як і тоді, широко плекається народне мистецтво — хореографічне, вокальне та ін.; література, як і в 20-их роках, „процвітає", але — тільки соцреалістична, вірнопіддана, гостро контрольована Москвою. Такого роду паралель можна було б наводити чимало і з інших ділянок культурного життя на Україні.

В порядку „малоросизації" науки знищено разом з її творцями українську наукову термінологію — заборонено вживати, як „буржуазно-націоналістичні", до трьох десятків докладно опрацьованих термінологічних і номенклятурних словників з різних галузей науки. Від часу цієї заборони минуло вже понад 25 років, чверть століття, протягом якого кричать большевики про розвиток літератури і науки в „суверенній Українській Радянській Республіці". А от на конференції читачів журналу „Українська мова в школі", що відбулася в Ніжині у листопаді минулого року, професор педагогічного інституту Ф. Середа заявив, що цей журнал (!) „мав допомогти в розгортанні лексикографічної роботи, бо досі на Україні ми не маємо термінологічних словників, словників іншомовно-українських тощо..."

Не краще виглядає справа в галузі української хемічної термінології. Словник Олени Курило, що вийшов був у Києві десь у 1923-24 роках (про нього чомусь зовсім не згадує інж. А. Вовк), є тепер унікатом. Словник С. Зенкевича, що вийшов у 1927 році після Всеукраїнської наради в справі устійнення хемічної термінології в Харкові — заборонений разом з іншими словниками. Школярі і студенти по українських школах мусять користуватися дещо зукраїнізованою російською термінологією, своєрідними двомовними покручами — отакими, як представлені вони хоч би й у відомому англійсько-українському словнику М. Подвеська, що, до речі кажучи, спричинив величезну шкоду також для нашої еміграції, яка з того словника студіює англійську мову.

Працюючи над проблемою пристосування міжнародної хемічної номенклятурної системи до українського вжитку, інж. А. Вовк натрапив на поважні труднощі правописного характеру, які створює теперішній т. зв. академічний правопис, і подає пропозиції, як його доповнити й змодифікувати.

В короткій рецензії тяжко передати всі ті докладно опрацьовані угрунтовання, якими оперує інж. А. Вовк, але, на нашу думку, вони переконливі і вносять чіткість та послідовність у цілий ряд досі туманних місць правопису раціональної хемічної номенклятури.

Прийняті до вжитку пропозиції інж. А. Вовка усунули б трудноші з віддаванням чужого „і" та „у" в правописі часто вживаних у хемічній номенклятурі приростків di та tri і в правописі функціональних хемічних наростків. Друга з цих проблем була вже порушена на згаданій вище всеукраїнській нараді в 1927 році, і інж. А. Вовк її доопрацював, а щодо першої, то проєкт її розв'язання належить виключно йому. Цей його проєкт зводиться до двох точок: 1. у систематичних хемічних назвах числівникові приростки грецького походження di та tri віддавати завжди як „ді" та „трі" і 2. у систематичних хемічних назвах числівникові приростки колонкового „ді" та „трі" не йотувати. Значне спрощення вніс би цей проєкт також у правопис всіх інших технічних і наукових термінів, що мають приростки di та tri. Своє загальне правило щодо правопису функціональних наростків інж. А. Вовк, розвиваючи постанову Всеукраїнської правописної конференції 1927 р. (функціональне „і" в наростках -іт, -ін, -ил, -іл, -іл не міняти за збігу з іншими літерами), формулює так: „Правопис хемічних функціональних наростків незмінний, тобто незалежний від частин слова, яка їх попереджає".

Слушну пропозицію подає інж. В. Вовк також для розв'язання проблеми віддавання чужого l. Щодо цього в словниках Г. Голоскевича, З. Кузелі-Я. Рудницького і Андрусишина-Крета знаходимо розбіжності, а офіційний совєтський правопис взорується на російський хаотичний правопис. Інж. А. Вовк у правописі кінцевого l в хемічних назвах пропонує: а. передавати його в усіх випадках як „ль" і б. вживати кінцеве „ль" для всіх хемічних сполук, а кінцеве „л" для відзначення радикалів, що є, сказати б, складовими частинами хемічних сполук.

Закінчуючи „обговорення перших двох розділів правописних проблем у хемічній номенклятурі, інж. А. Вовк підкреслює факт, що систематичні хемічні назви у нетехнічній мові трапляються дуже рідко, а тому модифікації правописних правил не справлятимуть труднощів для широкого громадянства, школи і преси. Зате для фахівців ці модифікації внесуть ясність і послідовність в українську хемічну літературу.

Проєкти інж. А. Вовка — приклад конструктивної роботи українського науковця над удосконаленням правопису вічно живої й мінливої мови, успішне продовження номенклятурної праці, неможливої в умовинах підсовєтської України.

В. Давиденко

Каледжі мусять бути відкриті для мас — заявляє президент Тексаського університету Вилсон

Ню Йорк. — Фундація ім. Вудро Вилсона видрукувала працю президента Тексаського університету д-р Логена Вилсона, в якій автор заявляє, що як „Америка хоче затримати провід у світовій політиці, то вища освіта мусить бути доступна для мас, а не для „інтелектуальної еліти", як цього домагаються деякі короткозорі снобі". Д-р Вилсон написав, що ЗДА мусять дбати не тільки про те, щоб вести перед у здобутті космічних просторів, але і про те, щоб бути на першому місці в тому просторі, який є між обидвома вухами. На думку президента Тексаського університету історія освіти в ЗДА показує, що ця країна дбала однаково і про освіту для найздібніших і для тих, що творять сіру масу, але хочуть здобувати знання. „Сноби є деколи несвідомі того, чого вони хочуть, і не розуміють, що „різнородність і універсальність в американській освіті — це джерело нашої сили", — заявляє проф. Вилсон.

Роман Мац

ВЕЛИКДЕНЬ НА ПИСКОРАХ У 1946 РОЦІ

(3)

Щораз більше приставали до бою кулемети. Я вже далі не звітував, бо стрілянина була така, що я й сам себе добре не чув. Большевики на полі вставали і бігли до лісу. Одначе посилена стрілянина примусила їх відступити в сторону Пискорів. На хвилину запала тиша, і Зозуля, використовуючи її, запитав:

— Що там тепер робиться?

— На полі лежить багато побитих. Борознами лізуть большевики до Пискорів, а з Храп підсуваються річкою до Сухої Рабіни.

— Кого бачиш тепер на Пискорах?

— Нікого, бо вітер повіяв в нашу сторону, і все закрило димом.

— Виглядає, — міркував Кіт, — що большевики наступають з трьох сторін: від Пискорів, Старани і Храпів.

— Не знаю, як вони ти звідти вийдуть, — розсудливо заувалсив Зозуля, — бо в Сухій Рабіні стоїть сотня Калиновича.

Стояла тиша. Під лісом начали лише поодинокі стріли. Зозуля і Кіт сіли під деревом і почали крутити цигарки. Згорілі Пискорі давали мені добру нагоду бачити Суху Рабіну. Вітер також відвернув дим в іншу сторону. Метрів за п'ятдесять від Сухою Рабіною я бачив большевиків, що залягли на полі. Наліво з річки стріляли цілою низкою большевицьких „максимів". Я почав числити, скільки їх там було, коли побачив огонь і за пару секунд почув стріли. Це була остання сальва. Зброя гуділа з усіх сторін. Зозуля щось до мене кричав, але я його не міг зрозуміти. Найбільше стрілів чути було тим разом з Сухої Рабіни. Ми були якраз навпроти цього лісу, і відного неслись в нашу сторону кулі. Дерево, на якому я сидів, трясося. Зміну закричав Зозуля:

— Злізай, бо вб'ють!

— Ще трохи — відповів я, — бачу, як большевики втікають з-під лісу, а наші їх пражать.

Знову я почув свист куль, але цим разом уже зовсім близько коло ушей. З дерева падали відтяті галузки. Я злів униз і вже стояв на землі, як спиною Зозуля, а він ще дивися на вершок дерева і кричав: „Злізай!" Побачивши мене махнув пальцем під моїм носом і грізно крикнув:

— Не вдавай з себе героя! Не бачиш, що ми якраз під вогнем?!

Стрілянина втихла. На синявському гостинці збиралися большевики. На їхніх возах впадали в очі білі бандажі на поранених. На гостинець вийшла остання їх група, тягнучи за собою скоростріли.

— Підійдім лісом ближче до гостинця, — сказав Кіт.

— Зачекай, — стримав його Зозуля. — нехай вони почнуть відходити.

Жовта ракета, що злетіла вгору, була для большевиків знаком. Тоді ми помалу почали підсуватись до гостинця. Я з цікавости зліз з дороги, бо дорогі залягли в кущах. Большевики трималися кріси в руках і насторожено поглядали на боки. Були вони в поодинарних уніформах, деякі без шапок.

Коли остання група большевиків лишила гостинець, ми встали з кущів і попрямували на Пискорі. Переходячи через гостинець, бачили ліпсок змішаний з большевицькою кров'ю. Ідучи далі, ми находили большевицькі шапки.

Розстрілиним порядком війшли на Пискорі. Там не було нікого, лише дим зносився над згарищами. Скорими кроками перейшли присілок під Суху Рабіну. З лісу виходили селяни в святочних одягах і махали до нас руками. Ось повагом зблизився відомий сільський політик Кривий Гриць.

— Що ж, пане Грицю, звернувся до нього Зозуля, — ваша хата також згоріла.

— Та згоріла, — відповідав Гриць і сплюнув. — Вже всі села довкола погоріли. Я нічого не жалую, — говорив він бадьоро, — бо в хаті моїй і так нічого не було. Залишились самі голі стіни. Я віть образи закопав. А поле засіяв, трохи зерна маю закопаного, і якось з тої біди вийду.

Він ще щось хотів говорити, але наша увага в цю хвилину звернулася в сторону лісу, звідки виходили повстанці. Ми пішли їм назустріч.

— Та це ж наш Малий! — почув я голос Лисиці.

— Де ти був Малий? Ми мали спільне свячене! — сказав він, коли ми зійшлися.

— Так, — протягнув я іронічно, — я чув і бачив, як ви сьогодні святкували. Як там було?

— Мазсрі (большевики) заатакували нас з трьох сторін, але не мали успіху, бо з ними звели бій наші стійки і стежі, а за цей час ми приготовилися до відсічі. Ми добре їм жарнули. На наше щастя, праве крило добре боронила чота з сотні Вучі. Інакше ми опинилися б у невигідній ситуації.

— Були якісь жертви?

— Точно не знаю скільки, але я бачив, що двох з нашої сотні вrazи зараз коло стола.

Ми замовкли. Лисиця подивився напружено в Пискорівський ліс і раптом спитав мене:

— Куди пішли большевики?

— Синявським гостинцем до Олешиць.

— А хто тих двох з тобою?

— Розвідчики з Мачуканського куща. Закликати їх?

— Заклич, — погодився Лисиця.

Я махнув рукою, і Зозуля з Котом підійшли. Зозуля знав майже всіх з першої сотні, отож Лисиця й інші з сотні були йому знані. Він випитував їх про бій, але Лисиця не міг докладно сказати, бо після бою був висланий з Сосною і п'ятьма іншими стрільцями на стежу на Пискорі.

Стежа мусіла залишитись, отже ми пішли самі на побоївище. Ще не пройшли й сто метрів, як в Сухій Рабіні задержала нас стійка, але, пізнавши, пропустила. З гущавини ми вийшли на поляну у там побачили трупи большевиків, поламані скоростріли і кілька вбитих коров. За поляною білів обдерті з кори дуби, а під ними стяте галузля. З поляни ми перейшли грабову гущавину, а далі вступили в рідкий ліс і тут зауважили під дубами довгі столи, а коло них групу вояків. Зозуля їх пізнав і ще здалека перекинувся з ними кількома словами. То були стрільці з куща Сірого, першої сотні, другої сотні, прово-

(Закінчення на стор. 4-ій)

ТИ БУВ БИ...

Ти був би моєю піснею,
Ти був би моєю казкою,
Квіткою щастя пізньою
І голубиною ласкою.

І сліз первоцвіт незв'ялений
Підніс би мене на крилах,
І весну, яку пізнали ми,
Я б вічно в собі носила.

Дороги, що ми проходили,
Дзвеніли б, як вірні любови,
І сонце, що з нами сходило,
Горіло б у кожнім слові.

І радість, яку ти дав мені,
Лилась би в серця орлині,
І слово, що ти сказав мені,
Збудило б струни весінні.

І легко б натхнення вилилось
Із серця згірного ласкою,
Ти був би моєю піснею,
Ти був би моєю казкою!

ЛЮБОВ ЗАВАЩА

ВСЯ ВЕЛИКОДНЯ ПИСАНКА НА ДОПОМОГОВІ ЦІЛІ ЗУАДКОМІТЕТУ

ПОЖЕРТВИ ВИСИЛАТИ БЕЗПОСЕРЕДНЬО ДО ЗУАДК У ФИЛАДЕЛФІЇ: UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE, P. O. BOX 1661, PHILADELPHIA 5, PA.

Степан Куропась

ШИКАҐОВСЬКА ХРОНІКА

Літературний Ярмарок — відбувся в залі собору св. Володимира 12-го квітня. Сотня слухачів на Ярмарку свідчить, що є в нас люди, які ходять на подібні імпрези не лише для культурної розваги, але й тому, щоби заманіфестувати свою пошану до людей пера і пензля. Сотня людей на Ярмарку — це сотня нових думок і плянів, а порожня заля це вбивство мистецької творчости.

Що нового в цій творчості? Олесь Бабій оспівує боротьбу карпатських у к р а ї н ц і в за свою державу на тлі любови молодої пари гуцулів Марічки і Степана. Відомий дитячий поет Роман Завадович виступив з твором для дорослих. Його ода в честь міста Зборова, де виростав поет, і де колись воював Хмельницький — одна з найкращих. Милою несподіванкою Ярмарку був виступ пані Валії Дзюбинської з доповіддю про американську літературу. Вона добре зрозуміла її і поділила правильно на, або дуже ідеалістичну, або брутально - матеріялістичну. Приділила відповідну увагу творчості Гемінґвея, Сандберґа, Марка Твейна, періодові 2-ох воєн і повоєнному станові літератури, що шукає нових тем і зближується до реального життя.

У інших виступали письменник Сацюк, Теодор Курпіта, Міка Гарасовська - Дачишин і З. Цепинська. Д-р Семчишин започаткував Ярмарок відповідним вступним словом а терцет музиків проф. Повалячека, Дуди і Шутя дав вступну симфонію, що добре відбивала на тлі Ярмарку. Трійця — пані Клюковська з дочкою і сином — гарно доповнили програму а ролю конферансьє дотепно виконав Б. Наконечний, який переплітав програму темою — карикатури в літературі. Чи були недоліки? Деж їх немає! Деякі виконавці, читали свої твори для себе а не для публіки — за тихо, що денервувало народ.

Мазепинський Рік — відзначить наша громада соборно. По довгих і затяжних переговорах створено Діловий Комітет, який очолює проф. Антонович. Покликано до життя 6 комісій і Контролю. В комісіях є заступлені всі, до молоді включно, що оформила себе в Молодечу Раду. Імпрезу мається підготовити вліті, а восени її реалізувати.

День УНСоюзу — приготовляє шикаґовська округа на неділю, 12-го липня. З огляду на те, що городу парохії св. Миколи, де через 25 літ відбувався „День" вже більше не будуть вживати, імпреза відбудеться кілька бльоків далі, на північ від Гіґінс Ровд. День приготовляє і ним завідує Окружний Комітет, що його на 1959 рік очолює п. п. Михальцевич, а секретарює п. Івасютин. На зборах Окр. Комітету в суботу 11-го квітня створено теж Ювілейний Комітет 65-ліття УНСоюзу. Предсідники і секретарі Відділів Округи разом з Окружним Комітетом творять Ювілейний Комітет ,що має підготовити імпрезу на місяць жовтень.

Молодеча Рада — до якої входить 6 молодечих організацій, дає про себе знати,. В квітні і травні відбудуться спортові змагання, а також водний спорт і велике спортове джемборі. Рада видала вже перше число молодечого журналу „Сковп" в англійській мові — редактором якого є є союзянка Віра Стравняк. Журнал люксусового видання, з яким неможна повстидатися перед чужинцями. Статті нашої молоді всіх 6-ох організацій, свідчать, що Українська Молодь знає, що робить. Для українців треба здобувати не лише Україну, але й Америку і до того найкраще надається молодь американського роду в союзі з молоддю у к р а ї н с ького роду. Таке співжиття існує вже в Шикаґо, і добре буде як добрі люди, добрій справі допоможуть. Молодь є ідейна, відважна, загониста й ми такими були і такі прикмети українській справі не шкодять і тому не треба їх притуплювати.

Тридцятиріччя ОУН — Організації Українських Націоналістів відзначить наша громада імпрезою в школі Шопена. Головним промовцем буде п. Гайвас з Ню Йорку. День 10-го травня, Провідна неділя, буде тим днем в нашій громаді, який збере разом людей для відзначення Великого Діла, що започатковано 30 літ тому. Довгі роки явно й славно, як теж і скрито в підпіллю приготовляла ОУН боротьбу за Україну. Приготовляла, очолювала, і вела і з позицій не зійшла. Важкий є шлях до волі, не здійснилася праця скривавленої і обезголовленої ОУН. Однак і тепер, по 30 роках, коли вже виросло нове покоління, очі українців і тут і там звернені в сторону ОУН.

Колишній шикаґовський редактор, полк. Олександер Шаповал — перебуває тепер на добровільному засланні на своюму хуторі в Сідер Гров, стейту Мейн. Серед смерекових лісів, завіяний снігами, відтятий від цивілізації, б. редактор гетьманського тижневика в Шикаґо „Наш Стяг" — пише в Мейні свої спогади. Літом працює на баштані, і приводить хутір до порядку, зимою прочищує хутір від зайців і вовків, які, як пише, людині пройти не дають. І така то незавидна редакторська доля. Замолоду треба писати статті і бути всезнайком, а на старості літ, треба те все описати. Немає в тих людей часу на відпочинок!

Річні Збори Об'єднання Українських Організацій — відбулися 18 квітня. Звіти урядків від голови, мґр. Семчишина вдолини, як теж і дискусія над ними були на високому рівні. Хоч збори були задовгі, що є властивістю всіх українських сходин, то вони були речеві, чемні, без зайвих нападів на будь-кого. Об'єднання гуртує в собі 30 різнородніх організацій, члени яких походять зі всіх земель України. Є воно дійсно соборним скупченням людей, установ і організацій, які не раз дуже від себе різняться політичними поняттями чи віровизнанням. А проте за 6 літ існування Об'єднання скристалізувалося в поважну силу. На голову Об'єднання вибрано інж. Богдана Білинського.

Хутір полк. Ол. Шаповала

Річні Збори ОбВУА — відбулися 19 квітня в убікаціях „Самопомочі". Вони є доказом, що старий жовнір ніколи не вмирає, він лише відходить... Бо хоч вояцька організація числить у нас 120 членів, то більше ніж половина їх вже відійшла і лише 30 платить членські вкладки, а 35 прийшло на збори. Отже, не зле, коли зважити, що на збори прийшло 25% членства. В деяких шикаґовських організаціях справа зборів і вкладок стоїть далеко гірше. Буває по 2, 3 роки члени не платять вкладок, але як прийдуть на збори, то вимоги до управи ставлять. Ще найкраща система є в Союзі, хто не платить вкладок, той не є членом. Що ж роблять ветерани? Збирають на інвалідів, дають одну-дві імпрези товариського характеру, а позатим беруть участь в імпрезах загально-народнього характеру. На зборах поширювано „Голос Комбатанта", перше число журналу ОбВУА. Голос Комбатанта цікавий, але не для всіх. Хто читав грубу книгу Українська Галицька Армія, то для нього журнал — це самі передруки. Треба щось оригінального навіть для комбатантів, треба статтей з візією будуччини, бо забагато спогадів, присипляють читача до сну.

Фільм Капелі Бандуристів — мала нагоду бачити наша громада 11 - 12 квітня. Фільм, що представляє турне Капелі Бандуристів по Европі, це історичний документ американської України, це доказ що й вона дала вклад культурної роботи в напрямі здобуття потрібних Україні приятелів. Про виступи писати не треба, всі ми бачили Капелю живою. Шкода, що Капеля по таких великих трудах не мала більшого успіху в деяких містах. Деякі міста, як прим. Карльсруге, зовсім не дописали. Фінансова сторінка теж не дописала, чого можна було надіятися. До Америки їде народ по золоте руно, а не навпаки. Зрештою не за тим їхала Капеля. Вона була амбасадором України, хотіла добувати приятелів і слави. А така робота є коштовна і не є обчислена на дохід. Весь похід бандури до Европи і назад свідчить, що вона втішається великою пошаною серед українців світу, має багато приятелів (інших нема) а на підставі фільму можна ствердити, що Европа про Україну знає. По переможному поході бандури по Европі, вона ще більше про Україну дізналася.

Іван Іванчук — колишній головний контролор УНСоюзу, перенісся на постійне до Шикаґо. Про Івана Іванчука багато в „Свободі" писати не буду, бо як писав колись Т. Шевченко про Гамалію — хто його не знає? Тридцять років з гаком, для української спільноти в Канаді і Америці трудився і посивів на його службі. Ліґа Молоді Північної Америки, якої він був співосновником, знає його, як льояльного, здібного і простолінійного члена та урядовця. УНСоюз має до нього теж батьківське наставлення за його льояльну працю для нього і громади в Дітройті. Чому зміна? Різні причини могли бути, не наше діло заглядати в душу людини. Він ще не старий і не можна його переходу до Шикаґо зарахувати на рахунок мандрівки Семена Палія до монастиря. Одно певне, народна робота дає задоволення але не дає матеріяльного забезпечення, навпаки, його підкопує ,бо все є непередбачені видатки. В Шикаґо Іван Іванчук купив бизнес, який йому і його родині таке забезпечення принесе. Вітаємо його і бажаємо успіхів!

Валія Дзюбинська — є секретарем Юніверситі оф Шикаґо, що втішається пошаною чужосторонніх гостей як теж і проф. Райнстайна, спешіяліста міжнародного права. Пані Дзюбинська володіє чужими мовами, має „местерс" з Колумбії, вчила теж в тому університеті. В Шикаґо вивчає додатково американську літературу і англійський скоропис. Крім зайняття при університеті, вона вчить два рази тижнево російської мови, а в суботу української. Так про неї пишуть американські газети. Я ще додам, що пані Дзюбинська любить вчити. Її брат, проф. Гришко вчить української мови у військовій школі чужих мов в Монтерсей Каліфорнія.

ВЕЛИКДЕНЬ НА ПИСКОРАХ У 1946 РОЦІ

(Закінчення зі стор. 2)

відник району і дехто з проводу.

Нас обступили і почали випитувати про рухи большевиків. Кіт і Зозуля розповідали, а я з увагою роздивлявся довкола. Біля одного з столів побачив двох наших убитих. Вони сиділи, схилившись обличчями на стіл, на якому були порозкидувані яйця, обтріскані кров'ю. За пару метрів біля другого стола я побачив ще чотирьох, накритих шинелями. Я підійшов до них і заглянув під шинелі, чи не знайомі. Пізнав усіх, крім одного, бо його голова була зовсім розбита.

Розмова вояків доходила до моїх ух, але я не міг схопити її змісту. Вбиті вояки і кров на великодніх яйцях стояли мені перед очима. Коли я споглядав з дерева на цей бій, мені здавалось, що все це — звичайна річ. Стріли, огонь, люди, які тікали з церкви — це все мене розпалювало і піддавало охоти. Одначе, коли я подивився правді в очі, бадьорий настрій зник, а натомість охопили мене жаль і страх. Я відійшов на кілька метрів убік і сів на поваленому дереві. Не знаю, як довго там сидів, аж поки мене не закликав районовий провідник. Простягаючи буку він сказав:

— Бери цю штафету і неси її на південь.

Я запевнив провідника, що штафета буде доручена якнайскорше.

Коли я вступив на Пискорі, там на вулиці було багато людей. В одному місці вони тісним колом обступили Кривого Гриця, який щось жваво розповідав. Я підійшов до гурту.

— Аво, — г о в о р и в Гриць, — наших, кажуть, упало кілька, а, дивіться, лише на мосму полі лежить вісім забитих мазєрів, на Бохновому закрили всі загони, а під Стариною напевно їх зо сто впало.

— А на мосму, — сказав якийсь дядько, — в кожній борозні лежить по єдному.

Група почала розходитись. Гриць пробував був їх задержати, але одна з жінок, ніби оправдуючись, пояснила йому:

— Іду, сусідо, кушулю сховати. Вуна одинока в мене вишиванка, вдєгнулам сї сибі дзієйка до церкви, али треба назад закупати, бо невядомо, що ще може бити.

Підбадь о р е н и й словами Гриця, я пішов на південь.

Успішний виступ Юрія Богачевського в Дітройті

Дітройт. — В неділю 3-го травня відбувся тут повний концерт молодого, талановитого співака, бас-баритона Юрія Богачевського. Дбайливо підготований концерт пройшов з повним успіхом, в дуже теплій атмосфері квітів і спонтанних оплесків збоку дітройтської публіки, яка виповнила по береги велику концертову залю Українського Народного Дому, при вул. Мартін. Публіка була глибоко зворушена мистецькою інтерпретацією пісень співаних від душі молодим артистом. Акомпаньювала добре п. Марта Тарнавська. Найбільший успіх мали прегарні, настроєві пісні Січинського, які Юрій Богачевський мусів повторити ще по закінченні концерту. Молодечі організації міста Дітройту: Український Пласт і Українська Студентська Громада вшанували Юрія Богачевського по концерті сердечним прийняттям.

● **Посадник Ню Йорку Роберт Ваґнер заявив, що міська управа відкинула „фантастичну" пропозицію фінансиста Роя Чока закупити транспортову систему Ню Йорку за 615 мільйонів долярів. Транспортова комісія при міській управі назвала пропозицію Чока „проєктом із країни казок", який ніколи не може бути зреалізований.**

Спорт

УСК НЮ ЙОРК — ЛИТОВЦІ 7 : 2

Незбагнута є психологія нашої передової команди як цілости. Бувало, що без жадних серіозніших причин команда виходить на грище, грає та сходить із грища блідо, без верви, ну і очевидно, без більшого цифрового успіху. Але буває і так, що команда у тому самому особовому складі своєю поставою, своїм умінням та поведінкою викликує захоплення та признання у своїх і чужих. У такому додатньому виді показав себе УСК у змаганнях із Литовцями, що відбулись в неділю 19-го квітня ц. р. Литовці, підкріпивши свою команду кількома молодими змагунами, та маючи за собою кілька під ряд виграних змагань, постановили собі рішуче перечеркнути усі сподівання УСК на вхід до вищої кляси. Тому не диво, що вислід змагань для нашого клюбу не був сазрозумілим. Щодо самого ходу змагань, то треба підкреслити, що успішним виявився експеримент провідника команди, інж. Кравченюка, який перевів Манґанаса із помочі до нападу, залишаючи лінію помочі у складі Олинець — Гаврилюк — Наливайко. Р'ями до цих змагань створив Вася (Васильжевич). Цей змагун, стріляючи перші ворота, відчинив довгу серію воріт, що слідували у рівних відступах. І так Манґанас був стрільцем дальших 4 воріт, а Павлюк автором одних воріт. Закінчив цю серію знова Вася, стріляючи останні і числом сьомі ворота. Знову приходиться відмітити жертвенність усіх змагунів, їх подиву гідну амбіцію та бездоганну спортову поведінку Голуб на воротах, поминаючи одну тактичну помилку — незаступимий.

УСК, рез. — Литовці рез. 1:1

Наша резерва мала наглядно „пеховатий" день. Стрілець воріт Літвінов.

УСК „Б" — Елизабет 0 : 3

Команда „Б", граючи лише в десятку, не могла встоятись сильному противникові. Добрий воротар Артименко не допустив до вищої прогри.

УСК, юнаки „А" — Дойчунґари, юнаки — 4 : 0

Змагання за чашу Німецько - Американського Футбольного Союзу заслужено виграли УСК-івці Більш уважлива гра наших юнаків у другій половині змагань, підкріплена амбіцією та жертвенністю цілої команди, принесла чотири ворота. Стрільці ворів: В. Шмотолоха 2, Катинський та Януш по одному

УСК, учні — Литовці, учні, 4 : 0

Швидкі учні УСК-у вповні „розложили" противника, що цілий час розгублено тільки бігав по площі. Воротами поділилися: Облайд 2; Катинський та Михайлів по 1.

УСК, нов. — Колсман, нов. 6 : 0

Найлекшу перемогу мали наші „малята" Противник „без бою" піддався .

Іван Сєрант

УАСТ, Рочестер — Клен Доґляс, Сиракюз 9 : 1 (3:1)

Перші лігові змагання цього сезону рочестерці вирішили легко у свою користь, граючи проти досить слабої дружини айришів. Микола Шевчишин здобув 5 воріт а Тимченко, Івасів, Грибавскас та Завадівський по одному.

Микола Єйна

Чорноморська Січ (Нюарк) — Гунґерісне (Вудбрідж) 2 : 2 (1:1)

В товариських змаганнях копаного м'яча в Картереті, дружина Січі виступила у дещо зміненому складі: Максимів; Шманько — Дуткевич; Кіралі — Поллол — Каздоба І; Лякнер — Саварин — Ляшло — Хромовський і Каздоба ІІ.

Дебют молодого Юрка Саварина, (який ще у 1957 році репрезентував рідну Станиславівщину у змаганнях юньйорів зі Львовом, Тернополем, Словаччиною та ін.) випав добре. Його скора орієнтація та опанування м'яча виказують незлий футбольний вишкіл. З інших змагунів Січі слід вирізнити Каздобу Віктора у помочі, яку то позицію повинен він вдержати, тим більше, що на його старім місці (лівий крайник) успішно виступив молодший брат — Володимир.

Чорноморська Січ ІІ — Гунґерісне ІІ — 2:2 (2:0)

Гарна гра резерви Січі у першій частині дала перевагу двох воріт, які добув добрий технічно новий набуток з краю — Саварин. Зате невмілі переставлювання та зміни змагунів у другій половині внесли на грище хаос, попсули гру та довели до вирівняння висліду змагань.

ПОДЯКА

Провід ланки копаного м'яча „Чорноморської Січі" цією дорогою складає щиру подяку за уфундування зимових комбінезонів для І-ої дружини таким прихильникам українського спорту: „Базар" (16); пп. Бондзяк - Лазірко (16); Сузанський (16); Роговський-Терлецький (16); Сенюта (16); „Говерля" (10); В. Федів (10); Блонарович (8,40); Голінатий (8,40); Гельбіг (8,10); Гарматій (8); Затрин (6); Бортник (5); Філінський (3); Косоноцький (2); і Полянський (2). Збірку перевів п. Матіяш.

ВСЯЧИНА

● **Найвищий Суд Пенсилвенії** вирішив, що пішак має право перейти через автостраду і припинити автовий рух на ній, подібно як Мойсей притримав був Червоне море, щоб могли перейти жиди. Не можна вважати, що авто - машина має більші права, як жива людина.

● **Поліція заарештувала** на Стейтен Айленді 16-річного Френка Кюрітора, який признався до 10-ох крадіжок з вломом і підпалів домів. Поліція шукала за злочинцем, який вломлювався до домів, від листопада минулого року, аж 20-го квітня вдалося заарештувати Кюрітора, і тоді виявилося, що він є автором аж 10 злочинів.

● **У Греції,** недалеко Атен над морем, розкопано кам'яний воєнний форт, побудований, як вважають археологи, 3.000 років перед нар. Христа, себто кругло 5.000 років тому. Ця знахідка становитиме центральний пункт у новому парку, що його влаштовують, як місце прогулянок і відпочинку для туристів.

● **До Парижу приїхали** монакійський князь Райніє і його дружина Ґрейс, яка вже цілком видужала після недавньої операції сліпої кишки. За газетними плітками, княжна Ґрейс, колишня фільмова зірка, сподівається третьої дитини.

● **Мешканці англійського містечка** Лонґфорд створили „комітет оборони" проти американського пасажирського ракетного літака, який перелітаючи над цим містечком о год. 1.30 вночі, за кожним разом будить усіх мешканців шаленим гуком своїх моторів. Комітет рішив щоночі в тій самій порі дзвонити до приватного дому міністра цивільного летунства і президента летунської компанії, щоб будити їх і за кожним разом пригадувати, що так само терплять мешканці Лонґфорду.

● **Представник індійського уряду** залвив братові грецького короля Павла, князеві Петрові, який кілька років живе на індійсько - тибетському пограниччі, що він є „небажаний гість" і попросив його мерщій виїхати. Князь Петро, антрополог і етнолог, який досліджував расові групи в Гімаляях, оскаржував публічно індійський уряд в тому, що він допомагав китайським комуністам уярмити Тибет в 1950 році, дозволяючи їм перевозити амуніцію через прикордонну тибетсько - індійську тириторію.

ОГОЛОШЕННЯ ВІДДІЛІВ Українського Народного Союзу

ФИЛАДЕЛФІЯ, Па. — Т-во „Мир", Відд. 324, повідомляє всіх членів, що Звичайні Збори відбудуться в суботу, 9-го травня 1959 р., в год. 7-ій веч., Просимо всіх членів прибути громадно, бо є деякі важливі справи до полагодження. Крім цього, просимо вирівняти всі залеглі членські вкладки. — С. Барабах, предс.; І. Струк, секр.

БРУКЛИН, Н. Й. — Т-во „Запорозька Січ", Відд. 325 повідомляє, що Місячні Збори відбудуться в суботу, 9-го травня 1959 р., в год. 8-ій веч., в залі УНДому при 216-218 Grand St. Просимо про численну участь, бо маємо багато справ до полагодження. — І. Малик, секр.

МОНТРЕАЛ, Канада. — Управа 473 Відд., повідомляє, що Річні Загальні Збори членів Відділу відбудуться в середу, 6-го травня 1959 р., в залі УНО при 405 Fairmont St., в год. 8-ій веч. Всі члени повинні обов'язково явитись на час. — М. Граб, заст. голови, О. Чайківський, секр.

НЮ ЙОРК, Н. Й. — Відд. 204 подає до відома, що Місячні Збори відбудуться в суботу, 9-го травня 1959 р., в год. 7-ій веч., в залі УНДому — 140 Second Ave., ч. залі 25. Новоприйняті члени повинні обов'язково явитись на Зборах, там отримають грамоти, платничі книжки та внесуть перші членські вкладки до УНСоюзу. — Управа.

БРУКЛИН, Н. Й. — Управа Т-ва ім. В. Хмельницького, Від. 158, подає до відома, що Місячні Збори відбудуться в суботу, 9-го травня 1959 р., в год. 8-ій веч., в залі УНДому при 216-218 Grand St. Проситься всіх членів Відділу і Т-ва прибути на Збори і привести нових кандидатів в члени УНСоюзу і Т-ва. — О. Саноцький, секр.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. — С-во Рожд. Пресв. Богородиці, Відд. 36, повідомляє, що Місячні Збори відбудуться в суботу, 9-го травня 1959 р., в год. 6-ій веч., в церковній залі. Просимо всіх членкинь прибути на Збори, бо є важливі справи до обговорення. Довжних членів взивається вирівняти свої залеглі вкладки. — Є. Геруля, предс.; М. Шворц, кас.; С. Гунька, секр.

Ставайте членами Українського Народного Союзу, а тим самим і співвласниками 22-мільйонового майна організації!

ТАРЗАН, ч. 4252. Немає відпочинку навіть пі- сля втоми.

Піднесені на дусі леґіонери тримали в належній відстані збентежених арабів аж до сумерку, а тоді поклалися на землю з дійсної перевтоми.

— Тепер матимемо передишку, сказав, пихкаючи люльку, Максіян. — Вони не воюють вночі.

— Але що буде вранці? — сказав Тарзан. — Якщо дозволите, пане, я маю інший плян їх перехитрити.

РОЗШУКИ

Юлія Бойчук пошукує своїх синів, ОЛЕКСАНДРА І БОГДАНА БОЙЧУКІВ, родом із Дрогобича. Хто знав би про них, або вони самі, прошу писати на адресу:
Natalia KACZUR
142 E. Main Street
Amsterdam, N. Y., USA

Хто знав би про місце, де знаходиться МИКОЛА АНГИЛЮК, який у 1946 р. перебував у Ню Йорку і є родом із села Осташівці, Зборівського повіту, на Тернопільщині, прошу ласкаво повідомити, або зголоситись йому самому, на таку адресу:
S-ra Olga P. de KAMINSKI
c. Carlos Casares
2094 Est. Victoria, F.C.N.G.B.M.
Buenos Aires, Argentina
Є дуже поважні вістки з дому.

Родина з Краю пошукує МИХАЙЛА ГУЛЬ, сина Миколи Гуль, родом із с. Богданівки, пов. Скалат, Зах. Україна. Хто знав би щонебудь про згадану особу, він сам, чи дехто з його родини, проситься повідомити на адресу:
Wasyl SAYUK
159, W. 16th Street
Northhampton, Pa.

Пошукую свою сестру АННУ КУРИЦА, з дому Анна Федорівна Гудяк. Сестра Оленка Ф. Гудяк, по чоловікові Пенгрен, зі села Душатина. Хто знав би про неї, прошу повідомити на адресу:
Петро СОСКО
326 Kosciuszko Avenue
So. Plainfield, N. J.